

Posudek vedoucího bakalářské práce:

Název práce: **Popularita televizního seriálu dr. House**

Autor: **Vít Petruš**

Výzkumná otázka je v práci položena poměrně jasně: „Proč je dr. House tak populární“? Při hledání odpovědi na tuto otázku postupuje autor práce dvojím způsobem, z nichž jeden je hlavní, druhý pak doplňující. Jako hlavní způsob zvolil rozbor široce sdíleného artefaktu samého, což je legitimní způsob zkoumání. Doplňujícím způsobem je zde analýza dotazníků předložených Houseovým fanouškům. S využitím těchto způsobů se autor ptá, jaké nabídky tento seriál nabízí jakožto „produkt pro mysl“.

Autor zde vhodným způsobem využil postup používaný mj. v kvalitativních výzkumech založených na autobiografických vyprávěních, tj. zkoumá nejprve určité pravidelnosti ve struktuře jednotlivých Houseovských vyprávění a identifikuje a ilustruje určitý „obecný scénář“. Jako určitou paralelu pak identifikuje také pravidelnosti objevující se v dotaznicích. Tímto řeší jeden z podstatných problémů a úskalí tohoto typu výzkumu, a to je problém, jak zajistit, aby interpretující zjištění byla nějakým systematickým způsobem zakotvena v datech. Právě toto řeší úvodní identifikace „pravidelností“ na obou rovinách zkoumání.

Teprve po tomto kroku autor přistupuje k vlastní analýze a interpretaci. Postupně seriál (předpokládané pobídky jakožto příčiny jeho popularity) interpretuje z hlediska odchylky od kánonu, z hlediska určitého kognitivně – emocionálně – akčního vzorce, z hlediska konstitutivních protikladů a z hlediska několika přístupů, které uspořádává v rámci schématu třech rovin „narrativního umíst'ování“. V každém z těchto přístupů používá trochu jiné výkladové hledisko, a pohybuje se tak mezi rámcem mentalismu a kulturalismu. Tyto aspekty se mu daří zachytit v různé míře a hloubce, zdá se, že metalistický pól je zde obsazen intenzivněji, než např. v závěru jen stručně naznačená rovina „umíst'ování“ v kulturním kontextu.

Práce vstupuje do prostoru, který není v kontextu domácí psychologie (v určitém kontrastu s jinými sociálními a humanitními vědami) příliš zpracován. Autor je tak nucen hledat své vlastní řešení, a způsob, jak to činí, je třeba ocenit. Právě tato „hledáčská“ podoba práce má i svojí odvrácenou stránku, tj. přestože autor setrvává v prostoru vytyčeného cíle a nastolené otázky, je ve svém hledání nucen se pohybovat v kontextu velmi různorodých a ne

zcela slučitelných teoretických souvislostí. Přesto však je třeba ocenit, že práce je (výše zmíněným způsobem, kdy se odvíjí od podrobného zkoumání pravidelností) zakotvena v datech. Na opačném pólu tohoto zkoumání, tj. v zasazení výzkumných zjištění do různých teoretických kontextů, lze vidět určitou rezervu, to však lze považovat za pochopitelné, vzhledem k určité novosti a neobvyklosti zkoumané problematiky v tradičním psychologickém kontextu.

Autorův postup v práci (právě proto, že byl nucen hledat svá vlastní řešení) považuji za objevný a inspirující. Práce splňuje formální kritéria a obsahuje všechny stanovené součásti. Vít Petřů ve své bakalářské práci prokázal schopnost analyzovat a interpretovat zkoumaná data a vztahovat je ke kontextu teoretických souvislostí. Proto tuto práci **doporučuji k obhajobě.**

V Praze 12. května 2012

Vladmír Chrz